

Kočka z hangáru jedenáct dostane jméno

Kočka, která si spokojeně žila v leteckém hangáru číslo jedenáct v anglickém Honingtonu neměla jméno. Nevadilo jí to. Kočky ani zvířata jméno k životu nepotřebují, moc dobře totiž vědí, kdo jsou.

V hangáru nežila sama. Byla tam také ohromná, dvoumotorová letadla. Kočka se hlučných letounů ani trochu nebála, žila na základně s těmi hlasitými stroji od... od té doby, co si pamatovala. Měla je docela ráda, nikdy jí nic neudělaly, jen jí vadilo, že s ní nikdy nemluvily. Ani v noci, kdy se po nich proháněla a snažila se je hlasitým mňoukáním přimět k nějaké reakci. Možná jim připadala moc malá. Mrzelo ji to.

Kromě ní žádná jiná kočka v hangárech nebyla, ostatní kočky se totiž letadel bály. Několik jich žilo v nedaleké vesnici, ale na základně jen ona. Nevadilo jí to, měla hangár a základnu pro sebe, tedy skoro pro sebe, mechaniky a letouny nepočítala, a stejně se s ostatními kočkami moc nekamarádila. Nebo, přesněji, ony se nekamarádily s ní. Ta od letadel, ta, co je cítit olejem, ta pilotka, trousily před ní škaredé poznámky, když se náhodou potkaly někde

venku. Vyhýbala se jim, pokud to bylo alespoň trochu možné.

Jednoho dne přijela skupinka veselých mláďenců, kteří mluvili jazykem znějícím cize. Opatrně je sledovala a poslouchala. Hemžili se okolo letadel v hangáru a nadšeně se plácali po ramenou.

Pak si jí všimli. „Hele, kočka, a pěkná, mourovatá, takovou podobnou jsem míval doma! Ahoj, kočko!“ zavolal na ni jeden kudrnatý mladík. „Čičiči! Kluci, jak se volá na anglickou kočku?“

Kočka se stáhla do stínů. Nerozuměla mu, neznala jediné slovo. Ten nový letec totiž mluvil stejně jako jeho kamarádi česky, rozhodně to nebyla angličtina, na kterou byla zvyklá od mechaniků. Pro kočky není složité porozumět jakémukoliv lidskému jazyku. Tedy když se jim chce a mají čas, aby si nový jazyk naposlouchaly. Když rozumět nechtějí, nic je k tomu nedonutí. A kočka zatím ještě nevěděla, jestli se jí chce jim rozumět.

„Chceš tady mít zvěřinec, nebo co?!“ ozval se jiný hlasitý člověk. „Stačí, že Franta ti sem propašoval to černý kotě, ty se ještě budeš kamarádit s touhle anglickou mourovatou. Tak je tohle vojenská jednotka, nebo zvěřinec?“

Kočka zpozorněla.

Do hangáru vstoupil světlovlasý chlapík a cosi nesl v náručí.

„Hele, Franto, naše černá krasavice bude mít kamarádku,“ promluvil kudrnatý.

„Cože?“

„Viděli jsme tady jednu mourovatou, teď někam zalezla. Vypadala taky spíš jako odrostlý kotě, budou asi

podobně starý. Jen aby se ale neporvaly,“ strachoval se kudrnáč.

Kočka zvědavě vyhlížela ze stínů a snažila se rozeznat, co to drží blondák v náruči. Vnímala cizí slova a nepřišla jí výhrůžná, vnímala melodii řeči a usoudila, že se jí docela líbí. Měla dojem, že začíná rozumět, protože se rozhodla, že chce. Kočky jsou na svůj jazykový talent setsakra pyšné. Aby ne.

„Seženeme pro miciny mlíko? Něco by mohli mít v jídelně, ne? Kájo, doběhni tam prosím. Přines dost, ať máme i pro Čertinu.“

Karel, další z Čechů, se chvíli ošíval, nechtělo se mu, ale nakonec vyrazil. Co mu to udělá?

Kočka ze stínů sledovala, jak si blondák klekl a položil na beton podlahy hangáru černou kočku. Vlastně to bylo taky ještě kotě. A hezké, moc hezké.

„Tohle je tvůj nověj domov, Čertino,“ pronesl kudrnatý.

Černá kočka se nebála. Rozhlížela se. Samozřejmě že o kočce ve stínu věděla, kočky se vidí dobře, vnímají se i jinak než pouze očima, prostě o sobě vždycky vědí.

„Měl bys, Michale, pojmenovat i tu druhou.“

„A co třeba Božena? Boženka? Tu byste mi schválili?“ vyhrkl bez dlouhého uvažování kudrnatý Michal. „Mívali jsme přesně takovou mourovatou u babičky, jmenovala se Božena.“

„Hele, Božena je dobrý jméno pro kočku, Michale. Božka, čičiči!“

„Božka? Panebože, Michale, kam na ty jména chodiš?“

Čertina se přiblížila k druhé kočce, tedy k Božence. Ta couvla a přitiskla se břichem k zemi. Byla připravená

zaútočit nebo utéct, vlastně nevěděla, co by bylo nejlepší udělat. S ostatními kočkami neměla dobré zkušenosti, chtěly se pořád prát, proto taky bydlela tady v hangáru, kam ony ani nepáchly.

„Ahoj,“ mňoukla Čertina. „Máš to tady hezký, tady bydlíš, jo?“

Jasně že si kočky rozuměly, všechny kočky na světě mluví stejným jazykem, jenom lidi si myslí, že ne. Podle nich dělá česká kočka mňau, anglická meow, německá miau, dánská mjav a třeba lotyšská nau. Jenže kočičí řeč je po celém světě stejná. Možná proto mají kočky talent na člověčí jazyky, poněvadž se nemusejí otravovat s těmi kočičími.

„Díky.“ Božka se nehýbala.

Čertina ji obešla, ale moc se nepřibližovala, byla opatrná. „Asi tu teď budeme bydlet spolu. Nebude ti to vadit?“

„Asi ne, já nevím,“ nezněla Boženka zrovna jistě. „Ale místa je tu dost,“ dodala rychle smířlivě, protože Čertina se jí vážně líbila. Vždycky chtěla mít takovou kamarádku.

„Nese se mlíko! Pozor! Nástup na mlíčný hody!“

„Tos nemohl přinést dvě misky?! Takhle se poperou.“

Karel položil misku plnou mléka na zem. „Tak pojd'te, holky, pojd'te. Nepoperou, určitě ne. Už jste tu mourovatou pojmenovali?“

„Jo, Boženka.“

„To vymyslel Michal?“

„Kdo jinej.“

„Hele, to není špatný jméno. Ona tak vlastně kouká, taková Boženka... Božko, Čertino, pojd'te na mlíčko!“

Mlíčko? Jistě, když byla ještě koťátko, dostávala mlíčko od mámy, ale to už je hrozně dávno, pomyslela si Božena.

„Pojď, holka, dáme si, je moc dobrý, uvidíš,“ zavelela Čertina.

Chlapi ustoupili stranou. Čertina byla u misky první, napila se, olízla si vousky a podívala se na Boženu. „Pojď, sakra! Je to lahoda, delikátní, très bien, oni ti nic neudělaj, nemusíš se bát.“

Čertina občas něco mňoukla francouzsky, protože si myslela, že to zní dobře. A víte co? Ono to dobře znělo.

„Hele, Božena se bojí, ale nakonec se napít šla. To jejich mňoukání skoro zní, jako že si povídají.“

„To je blbost.“

„Proč blbost?“

„Čertina je francouzská kočka a Božka anglická...“

„No, na tom něco je.“

„Těm chutná, kluci, a vidíte, ani se holky neporvaly, budou si rozumět.“

Božka spávala vzadu v hangáru za skříněmi a krabicemi s náhradními díly. Britští mechanici jí tam hodili starou deku a ona si na ní ustlala pelíšek.

„Máš to tu hezký,“ pronesla Čertina unaveně a stočila se na dece. Božka chvilku váhala, ale potom odhodila opatrnost stranou a lehla si vedle ní. Čertina začala okamžitě příst. Božka se lekla a vyletěla z pelíšku, jako by ji bodla včela.

„Neblbni a pojď zpátky, já tě neukousnu,“ zasmála se z polospánku Čertina. „Ty asi nejsi moc zvyklá na společnost, co?“

Ne, nejsem, ani trošku, pomyslela si Božka a vrátila se na deku. Teď už se Čertinina předení nebála. Znělo jako malinký letecký motůrek a Božka s překvapením zjistila, že vrní také. Rozechvívalo jí to hrud' i krk a bylo to moc příjemné. „Dobrou noc,“ zašeptala.

Čertina neodpověděla, protože už spala. Byla po dlouhé cestě pěkně unavená.